



บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเพื่อศึกษาผลการระลึกได้ทันทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ใช้ภาพและจินตภาพในการเรียนร้อยแก้ว ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ผลคะแนนของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 ระดับชั้น โดยวิเคราะห์คะแนนผลการระลึกได้ทันทีของกลุ่มตัวอย่าง pragmoplanning นี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล เปรียบเทียบผลการระลึกได้ทันที ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และ 5 ที่ใช้ภาพและจินตภาพ

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบค่ามัธยมิленคณิตและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการระลึกได้ทันทีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

ระดับชั้น	วิธีการ	ภาพ		จินตภาพ	
		X	S.D.	X	S.D.
ประถมศึกษาปีที่ 5		17.65	1.10	14.3	2.13
ประถมศึกษาปีที่ 3		15.16	1.44	12.4	2.38

จากตารางที่ 1 จะเห็นได้ว่าค่ามัธยมิленคณิตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการใช้ภาพมีคะแนนจากการระลึกได้สูงสุด ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยการใช้จินตภาพมีคะแนนจากการระลึกได้ต่ำสุด เมื่อคูณกับความระดับชั้น ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นักเรียนที่เรียนร้อยแก้วโดยการใช้ภาพมีค่ามัธยมิленคณิตสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้จินตภาพ แต่มีการกระจายตัวกว้างกว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้ภาพมีการกระจายตัวกว่านักเรียนที่เรียนจากการใช้จินตภาพ ต้อง 1.10 และ 2.13 ตามลำดับ ส่วนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนที่เรียนร้อยแก้วโดยการใช้ภาพ มีค่ามัธยมิленคณิตสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้จินตภาพ และมีการกระจายตัวกว้างกว่า คือ นักเรียนที่เรียนโดยการใช้

ภาพมีการกระจายค่ากว่านักเรียนที่เรียนโดยการใช้จินดภพ คือ 1.44 และ 2.38 ตามลำดับ เมื่อคูณกับความวิธีการเรียนรู้ ในการเรียนร้อยเก้าโดยการใช้ภาพ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่ามัวเฉลี่ยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และมีการกระจายใกล้เคียงกันคือ 1.10 และ 1.14 ตามลำดับ ส่วนในการเรียนร้อยเก้าโดยการใช้จินดภพพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีค่ามัวเฉลี่ยเลขคณิตสูงกว่านักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และมีการกระจายใกล้เคียงกันคือ 2.13 และ 2.38 ตามลำดับ

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 2 ทาง ของผลการระลอกได้ทันทีระหว่างวิธีการเรียนกับระดับชั้น

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระดับชั้น	145.20	1	145.20	41.73*
วิธีการเรียน	279.10	1	279.10	80.25*
ระดับชั้น×วิธีการเรียน	2.41	1	2.41	0.69
ภายในกลุ่ม	404.19	116	3.48	
รวมทั้งหมด	803.9	118		

\*p < .01

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า มีความแตกต่างกัน เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระหว่างระดับชั้นการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 ชั้น คือ ประถมศึกษาปีที่ 3 และประถมศึกษาปีที่ 5 F (1,116) = 6.84 และจะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน เป็นนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ระหว่างวิธีการเรียน 2 วิธี คือ การเรียนโดยการใช้ภาพและการเรียนโดยการใช้จินดภพ F (1,116) = 6.84 แต่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นการเรียนกับวิธีการเรียน ที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 F (1,116) = 6.84

ตารางที่ ๓ ค่ามัชณิม เลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของผลการระลึกได้ทันทีระหว่างชนิด  
ของคำถาย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ และชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

ระดับชั้น	ชนิดของคำถาย	วิธีการเรียน			
		ภาพ		จินตภาพ	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
ประถมศึกษาปีที่ ๕	คำถายแบบคำต่อคำ	8.95	1.60	7.41	0.95
	คำถายแบบถอดความ	8.70	0.91	6.90	1.59
ประถมศึกษาปีที่ ๓	คำถายแบบคำต่อคำ	7.98	1.03	6.40	1.46
	คำถายแบบถอดความ	7.18	0.92	5.96	1.32

จากตารางที่ ๓ แสดงให้เห็นว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่ใช้คำถายแบบ  
คำต่อคำ มีค่ามัชณิม เลขคณิตสูงที่สุด ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่ใช้คำถายแบบถอด-  
ความมีค่ามัชณิม เลขคณิตต่ำที่สุด จากชนิดของคำถายคำมัชณิม เลขคณิตของนักเรียนชั้นประถม  
ศึกษาปีที่ ๕ และ ๓ จากการเรียนโดยใช้ภาพและจินตภาพทั้งคำถายแบบคำต่อคำและแบบ  
ถอดความ มีค่ามัชณิม เลขคณิตจากการเรียนโดยใช้ภาพสูงกว่าการเรียนโดยใช้จินตภาพ และ  
ในทุกระดับชั้น เมื่อเปรียบเทียบค่ามัชณิม เลขคณิตของการตอบคำถายแบบคำต่อคำกับคำถายแบบ  
ถอดความ พนว่าคำถายแบบคำต่อคำมีค่ามัชณิม เลขคณิตสูงกว่าการตอบคำถายแบบถอดความ  
เพียงเล็กน้อย เมื่อถูกตีงการกระจายของคะแนน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ที่เรียน  
โดยการใช้ภาพ และจากการตอบคำถายแบบคำต่อคำ มีการกระจายมากกว่าการตอบคำถาย  
แบบถอดความ ต่างจากนักเรียนที่ใช้จินตภาพ มีการกระจายของการตอบคำถายแบบถอดความ  
มากกว่าการตอบคำถายแบบคำต่อคำ ส่วนการกระจายของคะแนนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา  
ปีที่ ๓ ที่เรียนโดยการใช้ภาพและจินตภาพ พนว่า การตอบคำถายแบบคำต่อคำมีการกระจาย  
มากกว่าการตอบคำถายแบบถอดความ

ตารางที่ 4 ความแตกต่างของผลการระลึกได้ทันทีระหว่างชนิดของคำถ้า ของนักเรียนชั้น  
ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการใช้ภาพ

ชนิดของคำถ้า	$\bar{X}$	S.D.	t
คำถ้าแบบคำต่อคำ	8.95	1.60	0.78
คำถ้าแบบถอดความ	8.70	0.91	

จากตารางที่ 4 จากการเรียนโดยใช้ภาพ ผลความแตกต่างของคะแนนจากการตอบคำถ้าแบบคำต่อคำและแบบถอดความ จากการทดสอบค่า t ผลปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ( $.01 \times 58 = 2.66$ )

ตารางที่ 5 ความแตกต่างของผลการระลึกได้ทันทีระหว่างชนิดของคำถ้า ของนักเรียนชั้น  
ประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยการใช้จินตภาพ

ชนิดของคำถ้า	$\bar{X}$	S.D.	t
คำถ้าแบบคำต่อคำ	7.41	0.85	1.54
คำถ้าแบบถอดความ	6.9	1.59	

จากตารางที่ 5 จากการเรียนโดยใช้จินตภาพ ผลความแตกต่างของคะแนนจากการตอบคำถ้าแบบคำต่อคำและแบบถอดความ ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ( $.01 \times 58 = 2.66$ )

ตารางที่ 6 ความแตกต่างของผลการระลึกได้ทันที ระหว่างชนิดของคำถ้า ของนักเรียน  
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เรียนโดยการใช้ภาพ

ชนิดของคำถ้า	$\bar{X}$	S.D.	t
คำถ้าแบบคำต่อคำ	7.98	1.03	3.63
คำถ้าแบบถอดความ	7.18	0.92	

จากตารางที่ 6 จากการเรียนโดยใช้ภาพ ผลความแตกต่างของคะแนนจากการตอบคำถ้าแบบคำต่อคำ และแบบถอดความ ปรากฏว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ  
ที่ระดับ .01 ( $.01 t 58 = 2.66$ )

ตารางที่ 7 ความแตกต่างของผลการระลึกได้ทันที ระหว่างชนิดของคำถ้า ของนักเรียน  
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ที่เรียนโดยการใช้จินตภาพ

ชนิดของคำถ้า	$\bar{X}$	S.D.	t
คำถ้าแบบคำต่อคำ	6.43	1.46	1.34
คำถ้าแบบถอดความ	5.96	1.32	

จากตารางที่ 7 จากการเรียนโดยใช้จินตภาพ ผลความแตกต่างของคะแนนจากการตอบคำถ้าแบบคำต่อคำ และแบบถอดความ ปรากฏว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ( $.01 t 58 = 2.66$ )